

**BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
KANTON SARAJEVO
KANTONALNI SUD U SARAJEVU
BROJ: 09 0 U 019139 13 U
Sarajevo, 09.08.2016. godine**

Kantonalni sud u Sarajevu i to sudija Aida Šabanović, u upravnom sporu tužiteljice S. M. iz S., ul., koju zastupaju E. T. i H. B., dipl. pravnici uposlenici Udruženja „Vaša prava BiH“ Sarajevo, ul. Safeta Hadžića br. 66 A, protiv tuženog Federalno ministarstvo rada i socijalne politike Sarajevo, ul. Antuna Branka Šimića br. 4, radi poništenja rješenja broj: 06-35/4-3515/11 od 05.08.2013. godine, u predmetu ostvarivanja prava na ličnu invalidninu, dodatak za njegu i pomoć od strane drugog lica i ortopedski dodatak, dana 09.08.2016. godine donio je,

P R E S U D U

Tužba se odbija.

O b r a z l o Ź e n j e

Osporenim rješenjem tuženog bliže označenim u uvodu presude, kao neosnovana, odbijena je tužiteljicina žalba izjavljena protiv rješenja Javne ustanove „Kantonalni centar za socijalni rad“ Sarajevo Služba socijalne zaštite Općine Novo Sarajevo broj: 35/III-14-533-128/11 od 08.06.2011. godine kojim se odbija tužiteljicin zahtjev za priznavanje prava na ličnu invalidninu, dodatak za njegu i pomoć od drugog lica i ortopedski dodatak zbog neispunjavanja zakonom propisanih uslova za priznavanje prava.

Tužbom od 24.10.2013. godine tužiteljica je osporila rješenja tuženog od 05.08.2013. godine i prvostepenog organa od 08.06.2011. godine i zatražila da se oba ta akta ponište i da sud u okviru svojih zakonskih ovlaštenja sam riješi ovu upravnu stvar i donese presudu koja u svemu zamjenjuje poništeni upravni akt i kojom se tužiteljici priznaju tražena prava. U obrazloženju tužbe se navodi da je presudom Kantonalnog suda u Sarajevu broj: 09 0 U 014328 11 U od 04.07.2013. godine poništeno tada doneseno rješenje tuženog kojim je odbijen tužiteljicin zahtjev za priznavanje prava na ličnu invalidninu, dodatak za njegu i pomoć od strane drugog lica i ortopedski dodatak i u razlozima označene presude stoji da je poništeni akt donesen uz povredu člana 242 stav 2. Zakona o upravnom postupku vezano za žalbeni prigovor o neprimjenjivanju odredaba člana 120 stav 3. i 6. Zakona o kretanju i boravku stranaca i azilu i odredaba člana 8 tačka a. i b. i člana 11 tačka a. i b. Pravilnika o načinu ostvarivanja prava na socijalnu zaštitu osoba kojima je

priznata međunarodna zaštita u BiH, da unatoč tim uputama suda tuženi donosi isti pogrešan zaključak vezano za u presudi označene zakonske odredbe što osporeno rješenje tuženog čine kontradiktornim, proizvoljnim i kao takvo pravno neodrživim, te da je i u ponovnom postupku došlo do grubog kršenja osnovnih načela Zakona o upravnom postupku, načela zakonitosti iz člana 4, načela zaštite prava i interesa građana iz člana 5 i načela ocjene dokaza iz člana 9 Zakona. Tužbom se dalje ukazuje na obaveze prema licima u statusu kao što je i tužiteljcin po odredbama članova 3 do 34 Konvencije o statusu izbjeglica iz 1951. godine, posebno članu 24 stav 1. tačka b., zatim članu 25 Univerzalne deklaracije o ljudskim pravima, članu 9 Međunarodnog pakta o ekonomskim, socijalnim i kulturnim pravima i članu 1 Protokola 12. Evropske konvencije o osnovnim ljudskim pravima i slobodama, da se postupak po tužiteljcinom zahtjevu vodi duži vremenski period, pune tri godine i tužiteljci teško oboljeloj osobi uskraćuje pravo na stalnu novčanu pomoć, da tužiteljica trpi štetne posljedice zbog nepoštivanja zakonskih propisa i da se obratila Ministarstvu za ljudska prava i izbjeglice i zatražila mišljenje o ostvarivanju prava na ličnu invalidninu i novačani dodatak za pomoć i njegu od strane drugog lica za priznate izbjeglice u Bosni i Hercegovine koje prilaže tužbi, te da iz svih ovih razloga traži poništenje označenih rješenja.

U odgovoru na tužbu tuženi je istakao da ostaje kod razloga svog osporenog rješenja od 05.08.2013. godine, u cjelosti je osporio navode tužbe i predložio je da se tužba, kao neosnovana, odbije.

Zakornost osporenog rješenja sud je ispitao i cijenio u granicama zahtjeva iz tužbe u smislu odredbe člana 34 Zakona o upravnim sporovima („Službene novine Federacije BiH“ broj 9/05) i odlučio je kao u izreci iz sljedećih razloga:

Tuženi svojim osporenim rješenjem donesenim u ponovnom postupku po presudi Kantonalnog suda u Sarajevu broj: 09 0 U 014328 11 U od 04.07.2013. godine prihvata rješenje prvostepenog organa u odbijanju tužiteljcinog zahtjeva za priznavanje prava na ličnu invalidninu, dodatak za njegu i pomoć od stranje drugog lica i ortopedski dodatak, obrazlažući da je prvostepeni organ pravilno primijenio Zakon o osnovama socijalne zaštite, zaštite civilnih žrtava rata i zaštite porodice sa djecom („Službene novine Federacije BiH“ broj 36/99, 54/04, 39/06 i 14/09) koji je lex specijalis u odnosu na Zakon o kretanju i boravku stranaca i azilu („Službeni glasnik BiH“ broj 36/08 i 87/12), u ovom slučaju lex generalis i tuženi rješava pozivajući se na odredbe članova 236 i 237 Zakona o upravnom postupku („Službene novine Federacije BiH“ broj 2/98 i 48/99).

Iz spisa predmetne stvari proizilazi da je tužiteljica dana 01.06.2011. godine prvostepenom organu podnijela zahtjev za ostvarivanje prava na ličnu invalidninu, dodatak za njegu i pomoć od drugog lica i ortopedski dodatak uz koji je priložila dokumentaciju bliže označenu u zahtjevu, pored ostalog izbjeglički karton broj: 0000000027 koji je tužiteljici izdalo Ministarstvo sigurnosti Bosne i Hercegovine dana 26.05.2009. godine sa važnošću do 26.05.2012. godine u kojem je navedeno da je tužiteljica državljanka Republike Srbije, potvrdu o prijavi boravišta-prebivališta broj: 0180935 od

26.05.2009. godine gdje se ovaj izbjeglički karton označava kao isprava koju tužiteljica posjeduje, otpusnice Kliničkog centra Univerziteta Sarajevo Psihijatrijska klinika od 23.05.2007. godine i od 11.05.2010. godine gdje je tužiteljici dijagnosticirana Dg: ... i rješenje prvostepenog organa broj: 35/III-06-532-1665/10 od 04.01.2011. godine kojim se tužiteljici, licu sa priznatim statusom izbjeglice, kao teško oboljelom licu koja se kao i njena brojna porodica nalaze u teškoj materijalnoj situaciji priznaje pravo na jednokratnu novčanu pomoć u iznosu od 120,00 KM.

Član 11 Zakona o osnovama socijalne zaštite, zaštite civilnih žrtava rata i zaštite porodice sa djecom („Službene novine Federacije BiH“ broj 36/99, 54/04, 39/06 i 14/09) definiše, u smislu ovog Zakona, socijalnu zaštitu kao organizovanu djelatnost u Federaciji usmjerenu na osiguranje socijalne sigurnosti njenih građana i njihovih porodica u stanju socijalne potrebe. Prema članu 7 stav 4. tog Zakona prava utvrđena ovim Zakonom ne mogu ostvarivati lica koja nisu državljani Bosne i Hercegovine. Član 8 Zakona daje ovlaštenje nadležnim organima kantona da u skladu sa ovim Zakonom bliže urede djelatnost socijalne zaštite, a članom 9 Zakona propisano je da nadzor nad provođenjem ovog Zakona i propisa donesenih u njegovom provođenju vrši federalno ministarstvo nadležno za oblast socijalne zaštite i zaštite porodice, dakle tuženi.

Članom 4 stav 1. Zakona o socijalnoj zaštiti, zaštiti civilnih žrtava rata i zaštiti porodice sa djecom („Službene novine Kantona Sarajevo“ broj 16/02, 8/03, 2/06, 21/06, 17/10, 26/12 i 15/13), donesenog na osnovu navedenog člana 8 Zakona o osnovama socijalne zaštite, zaštite civilnih žrtava rata i zaštite porodice sa djecom, propisano je da poslove iz oblasti socijalne zaštite u prvom stepenu obavlja Javna ustanova Kantonalni centar za socijalni rad Sarajevo, putem službi socijalne zaštite.

Navedenim zakonskim odredbama tuženi i prvostepeni organ su određeni za postupanje i primjenu kako Zakona o osnovama socijalne zaštite, zaštite civilnih žrtava rata i zaštite porodice sa djecom, tako i Zakona o socijalnoj zaštiti, zaštiti civilnih žrtava rata i zaštiti porodice sa djecom i kako je članom 7 stav 4. Zakona o osnovama socijalne zaštite, zaštite civilnih žrtava rata i zaštite porodice sa djecom propisano da prava utvrđena ovim Zakonom ne mogu ostvarivati lica koja nisu državljani Bosne i Hercegovine, a tužiteljica to nije, sud cijeni da su prvostepeni organ i tuženi pravilno riješili kada su svojim osporenim aktima odbili tužiteljicin zahtjev za priznavanje prava na ličnu invalidninu, dodatak za njegu i pomoć od drugog lica i ortopedski dodatak zbog neispunjavanja zakonom propisanih uslova za priznavanje tih prava, odnosno tužiteljcinu žalbu.

Iz ovih razloga sud tužbene prigovore cijeni neosnovanim i primjenom člana 36 stav 1. i 2. Zakona o upravnim sporovima odlučio je kao u izreci presude.

SUDI

JA

Aida

Šabanović s.r.

POUKA: Protiv ove presude žalba nije dozvoljena.